

AINO SUHOLA

**Tykööistuva
tango**

 SAGA
EGMONT

Aino Suhola

Tyköistuva tango

SAGA Egmont

Tyköistuva tango

Cover image: Shutterstock

Kirja ilmentää aikaa, jona se on kirjoitettu, ja sen sisältö voi olla osittain vanhentunutta tai kiistanalaista.

Copyright © 1997, 2021 Aino Suhola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726897043

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

I

Iho tuntui lämpimältä ja sileältä. Se värähti froteen kosketuksesta, sulkeutui ensin, mutta antautui sitten.

Katri kietoi pyyhkeen ympärilleen, myyttysi reunapitsin kainaloon pidikkeeksi ja käveli takkahuoneeseen. Hän tapasi kuivata jalkansa sen upottavanpehmeään räsymattoon. Äidin mattoon, hän ajatteli hellästi. Tähänkin mattoon äiti on itkenyt jonkin itkun, solminut jonkin ilon. Katri muisti sen hartauden, jolla äiti oli leikannut kuteita, valinnut värejä, pidellyt kerää käsissään ja hakenut oikeaa pehmeyttä. Äiti pidätteli tunteitaan, mutta sukkulasta loimille päästyään ne purkautuivat väreinä, raitoina, viivoina, valon, varjon ja rytmin leikkinä. Tässä matossa oli surun väri. Äiti pelkäsi kuolemaa.

Kuolemassa pelottaa elämättä jäänyt elämä, Katri ajatteli ja hipaisi vasenta rintaansa. Hän seiso i pitkään rintaansa pitäen. Katsoi ikkunasta ulos, kuinka päivä antoi periksi illalle ja puut hiljentyivät tummiksi, vaikenivat itsensä varjoiksi. Hän värähti. Muisti sen kerran, kun hän oli tullut takkahuoneeseen jotakin hakeakseen, katsonut ikkunasta ulos ja tuntenut olevansa alasti. Hän oli vetänyt hätääntyneenä kädet ristiin rinnalleen ja tuntenut sydämensä kiihtyvän sykkeen. Täysin vaatetettuna hän oli seisonut keskellä huonetta ja tuijottanut ulos. Ranta oli riisuttu, lehdet olivat pudonneet. Hän oli seisonut paljaan metsän edessä ja tuntenut olevansa alasti.

Häntä paleli. Hän muisti kosmisen vilun, jonka tunsu kuullessaan kapustarinnan laulun puuttomassa tunturissa.

Silloin hän oli kuollut ensimmäisen kerran. Nainen kuolee kaksi kertaa. Ensimmäisen kerran silloin, kun hän lakkaa olemasta seksuaalisesti haluttava. Siinä alastomassa rannassa, takkahuoneen suojassa, aavistus vanhan savun hajua sieraimissaan hän rintojaan pidellen oli kuollut ensimmäistä kuolemaansa.

Hän oli yrittänyt kätkeä itsensä, koska pelkäsi olevansa yhtä läpinäkyvä kuin metsä. Hän pelkäsi, että hänestä näkyy se, että hänet on hylätty, rakkaus on jättänyt hänet niin kuin lehti puun. Pekka on lähtenyt hänestä.

Vai oliko se hän, joka lähti, kun ei jaksanut enää katsoa selkää, jota halusi. Oliko se hän, joka lähti, kun unelma ei täyttynyt. Hänkö loppui. Vai toisen rakkaus.

Katria vilutti. Pyyhe oli nihkeä ja karhea. Ihon hehku oli hiipunut. Katri tuijotti mustunutta takanpesää, jossa ei oltu pidetty tulta pitkään aikaan. Ennen siinä poltettiin ahkerasti puita ja makkaroit, naamat tirisivät rasvaa ja nokea, mustuneet makkarat putoilivat tuhkaan, kupeet kipeentyivät naurusta, ja lapset kiljuivat riemusta, kun mentiin uudestaan pesulle koko porukka. Mukavuuteen riitti mahantäysi makkaraa ja kahdesti pesty naama.

»Onko tämä nyt joku saatanan klassisen kriisin paikka», Katrista pääsi ääni. Onko tämä sitä, mistä naistenlehdet ja parisuhdeseminaarit elävät, kun ihmiset haluavat maksaa siitä, että ne saavat kuulla, että on niillä ongelma. Sillä ongelmaton tai peräti onnellinen ihminen on jotenkin omituinen, ja ainakin häneen on pantava lainausmerkit siksi, että ihmiset osaavat häneen suhtautua, kun hän on niitä »onnellisia».

»Sinä olet ruvennut kiroilemaan», Pekka sanoi.

Katri käännähti ja tuijotti kynnyksen yli vettä valuvaa miestänsä. »Ai, jaa», hän sanoi ja kääntyi pois päin. Hän värähti omaa haluaan. Vieläkin hän halusi Pekkaa niin, että kipeää teki. Hän ei tahtonut katsoa sitä rentona, vahvana, elämää sykkivänä, kun se ei sykkinyt hänelle. Ja hän inhosi itseään kuin vikisevää koiraa. Kuinka mies vieläkin sai hänet nielemään tyhjää. Nytkin vain katse tuohon hehkuvaan hahmoon, ja sydän kääntyi ympäri, lantio kuumeni, pulssi valahti nivusiin ja hän olisi voinut huutaa: »Ota minut!»

Sitä hän pelkäsikin, että jonakin päivänä vielä kerjää. Menettää ylpeytensä, kadottaa itsekunnioituksensa ja kerjää syliä.

»Mitä sinä juot?» Pekka kysyi.

»Sinua! Humalaan saakka», Katrin teki mieli huutaa, mutta sanoi, että kaljaa kai.

»Kai, vai oikeesti», Pekka täsmensi. Katria suututti. Juuri tuollainen se on. Kaiken pitää olla täsmällistä ja varmasti oikein.

»Perhanan perusinsinööri», Katri tuhahti ja kietoi kylpytakin tiukemmin ympärilleen.

»Mitä minä sanoin siitä kiroilusta», Pekka huusi keittiöstä, ja jatkoi: »Sinä et muuten perusinsinööriä ole nähnytkään, jos minua semmoisena pidät. Yksikään perusinsinööri, jos se on kunnan rakennustarkastaja, ei voi asua rivitalossa, sillä kertakaikkiaan pitää olla omakotitalo.»

»Miksi ei voi?» Katri tuli keittiöön ja näytti siltä, niin kuin kysyisi kysymyksen ensimmäisen kerran. »Totta ihmeessä se voi.»

»Totta ihmeessä sopii Ahtisaarelle, mutta ei minulle. Siinä on presidentin ja perusinsinöörin ero.»

»Olethan sinä silti asunut rivitalossa, eikä tämä mikään tavallinen rivitalonpätkä ole, onhan tässä oma sauna ja

takkahuone ja viherhuone. Kyllähän ne sinut pelastaa.»

»Joo, joo, ei se olekaan minun traumani, vaan niiden. Kun minä en sovi niiden sapluunaan. Etkä kyllä sinäkään, sen puoleen.»

»Kenen ihmeen niiden», Katri kysyi. »Ja miksi minun pitäisi sopia? Vain siksi, että kaksi miljoonaa karpästä ei voi olla väärässä, paska on hyvää!»

»No, no. Mikä nyt on», Pekka sanoi ja ojensi olutpullon.

Katrin silmät leimahtivat, hän tuijotti Pekkaa ja hengitti tiheästi nenän kautta, hänen rintansa nousi ja laski niin, että kylpytakki avautui jokaisella hengenvedolla, Pekka tuijotti kylpytakkia, ja hänenkin hengityksensä tiheni. Vain muutama henkäys vielä, ja rinta pyörähtäisi näkyviin, täytenä, pakottavana, hullaannuttavan runsaana.

Pekka oli aina rakastanut Katrin rintoja. Hän halusi, että ne ovat ja näkyvät ja mykistävät. Kun Katri yritti niitä kätkeä siksi, että ne olivat suhteettomat hänen sutjakkaan olemukseensa nähden, Pekka sanoi aina, että nosta ne esiin, näytä ne, niin minä näytän sinut, että tämä on minun naiseni, tätä minä rakastan, tätä minä haluan.

Katri tunsi Pekan katseen ja hänen hengityksensä pysähtyi. Hän korjasi nopeasti kylpytakkiaan, satoi vyön tiukemmalle ja nosti olutpullon huulilleen. Käsi vapisi niin, että Katri käänsi selkensä.

»Lasi»... Pekka haki. »Ethän sinä koskaan juo pullon suusta».

»Vaan nytpä juon! Nyt kiroan ja poltan tupakkaa ja soitan jätkän humpan enkä mitään füreliseä! Haluan nahkahousut ja ratsupiiskan, minihameen ja piikkarit, Sonja O:n ja huoranmeikin, ja minä jätän tämän siistin ja sileän koulutoimenjohtajan, ja rupean HKL:n lipuntarkastajaksi, siinä saa olla lihava ja vittumainen!»

»Mutta ethän sinä ole lihava», Pekka sanoi.

»Minä rupeen lihavaksi!»

Pekkaa nauratti, mutta hän katsoi parhaaksi kääntää selkensä. Siinä he seisoivat selätysten tietämättä mihin lähteä, kykenemättöminä kulkemaan toisiaan kohti.

Nyt se varmaan rupeaa paistamaan silakoita, Katri ajatteli. Se rupeaa aina paistamaan silakoita, kun se on avuton. Siksi sillä on aina silakoita kaapissa. Joku tulee riippuvaiseksi alkoholista, Pekka on fisunisti. Se ei pääse kaupassa kalatiskin ohi. Se tuijottaa muikkuja ja silakoita ja kirkassilmäisiä siikoja intohimoisemmin kuin minua. Se palvoo niitä. Se tuijottaa niitä, ja sen silmiin ja sitten koko kasvoille leviää autuas hymy, joka sammuu vain hetkeksi syttyäkseen uudelleen, kun kalat pötköttävät paistinpannulla ja tuoksu kiemurtelee nenään niin kuin Walt Disneyn piirretyissä.

»Tuota...» Pekka aloitti.

»Senkus vaan», Katri vastasi.

»Senkus mitä?» Pekka hämmästyi.

»Paistat niitä kalojas», Katri tuiskahti.

»Ei, kun minä ajattelin, että pantaisko nuotio nurkkaan», Pekka sanoi.

»Tä!» pääsi Katrilta. »Ei kai se vedäkään enää koko takka, kun ei siinä ole poltettu herran aikoihin tulta.»

»Kyllä se kynsitulilla lähtee», Pekka uskoi.

Kynsitulilla! Katri avasi suunsa ja sulki sen. Hän oli rakastunut Pekkaan nuotiolla. Hän oli katsonut miehen tapaa sytyttää nuotiota, ja yhtäkkiä hän oli halunnut olla se nuotio, jonka tämä sytyttää. Osaavasti, vähitellen, joka vaiheessa tietäen, mitä tekee. Aloittaen kiehisillä ja kynsitulilla, paljon ilmaa, paljon tulta, määrätietoista voimaa, joka ei kysy eikä pakota, ottaa vain.

Hän oli rakastunut tähän mieheen kuin luontoon, voimaan ja herkkyyteen niin kuin vuodenaikoihin. Hiirenkorviin ja ruskan raskauteen, tuulen voimaan ja

lumen keveyteen. Hän oli sukeltanut miehen hymyyn, kellunut siinä, ja mies oli poiminut kymmenen pientä varvasta, yhden kerrallaan, varovasti huulillaan. Ja tästä syttyneenä hän oli sukeltanut hurjasti sata kertaa, tuhat kertaa, ja joka kerta mies nosti hänet hiuksista, ja hän huohotti hänen sylissään, hänen rintansa nousi ja laski, ja miehen käsi hänen rinnallaan niin kuin aamu ja ilta.

Nyt ja aina, niin hän oli uskonut.

»Tuleeko sitä tulta», Katri kysyi kuin hätääntyneenä ajatuksistaan, peläten, että ne näkyisivät puhekuplana hänen päänsä päällä. »Olet kuin avoin kirja, ja minusta saisit erinomaisen kirjanmerkin», Pekka oli kerran lähettänyt hänelle karviskortin.

Pekka luki häntä. Pekka oli hyvä lukemaan. Vaikka hän oli sanoista raskaana, Pekka luki paremmin.

Kaksikymmentä vuotta Pekka piti kirjanmerkkiään hänessä, mutta nyt Katri ei enää tiennyt. Hän pelkäsi, että Pekka on vetänyt merkkinsä pois. Hän pelkäsi, että hänet on loppuunluettu.

»Tulee sitä», Pekka vastasi.

»Mitä», Katri hätkähti.

»Tulta», sanoi Pekka ja kohotti kulmiaan. »Tulee sitä tulta, mutta pane lämmintä päällesi. Vilustut vielä tuossa määrässä takissa.»

Katri kaivoi lämpimimmän oloasunsa, sen, minkä hän oli elämänsä ensimmäiselle omalle lomalle ostanut. Hän melkein häpesi, kun ajatteli, että vasta 36-vuotiaana hän oli uskaltanut ajatella itseään. Siihen saakka hän oli elänyt niin kuin kuka tahansa kelpo nainen: huolehtinut ensin vanhemmistaan, sitten lapsistaan ja puolisostaan, tinkien, uhrautuen, marttyyrin kruunua kiillottaen.

No, ei nyt sentään. Marttyyriksi hän ei koskaan ruvennut, mutta kyllä hän kätki omat unelmansa ja toiveensa, kun se oli niin helpompaa. Hän tiesi, että

toiveistaan tinkiminen on hänelle helpointa. Hän kesti paremmin oman pettymyksensä kuin toisten marinan.

Siksi se itsekkyyks oli ihanaa! Hän sanoi kaikille, että hän ottaa oloasun, pullon viskiä ja pinon puolikeveitä romaaneja, eikä puhukaan kenellekään mitä koko kolmen päivän aikana. Lilluessaan roomalaisessa altaassa tähtitaivaan alla, hakiessaan täysin itsekkäästi nautintoa hän ajatteli, että miksi koko elämä on »ei vielä lapsikulta» ja »ei enää mummokulta» ja ihminen odottaa kuin koira keksiä, koska olisi nyt.

»Miksi me suostutaan siihen!»

»Mihin», Pekka ihmetteli.

Katri huomasi huutaneensa ääneen. »Itseltäni tässä vaan kyselen», hän vastasi.

»No, se onkin parasta. Saa varmasti vastauksen, jonka haluaa. Yksinpuhelu on vähän kuin vanha avioliitto. Siinäkin saa, mitä tilaa», Pekka naurahti.

»No, mitä sinä nyt tilaat?» Katri seisoikin kynnyksellä kysymys katseessaan.

»En ainakaan riitaa», Pekka sanoi ja lisäsi puita takkaan. »Katso nyt, kyllä se palaa. Minun rakkauteni palaa vielä.»

»Miksi me eletään niin paljon enemmän muille kuin itsellemme. Miksi me annetaan muiden vaikuttaa niin paljon siihen, millaisia meistä tulee. Älä sano, että malli... No niin, etkö meinannutkin sanoa! Onko se jumaliste niin tiukassa!»

»Älä viitsi kirotta», Pekka huoautti.

»Miten sinulle nyt yhtäkkiä on tullut niin herkkä hipiä?»

»Ehkä minä vain olen saanut tarpeekseni näistä suomalaisista tv-draamoista, joissa koko ajan huudetaan ja kirotaan, petetään, erotaan, tullaan yhteen ja riidellään taas, tilataan, etsitään, oikein rakennetaan riitoja. Ikään

kuin elämä ei voisi olla elämää ilman riitoja. Että mitään muuta jännitettä, mitään muuta latausta ei voi olla kuin riita. Meistä on tullut kummallisia. Riita korvaa erotiikan.

»Elämä on sellaista», Katri sanoi kuivasti.

»Eikä ole. Ei mikään ole itsestään, paitsi luonnonvoima. Elämä on vaikka mitä, jos tahdomme, mutta me emme tahdo. Periksi antaminen on tehty niin helpoksi. Kun äiti lakkaa huoltamasta ja muija lähtee lätkiin, Kela hoitaa kuitenkin. Menköön muija, menköön duuni, kyllä yhteiskunta hoitaa, sen kuuluu hoitaa. Eikä mun itseni kuulu enää ollenkaan!»

»Eikö meidän kuulu, eikä minun yksinään», Katri kysyi.

Puu putosi toisen päältä ja Pekka hätkähti. Hän nosti sen pystyyn ja pani uuden puun palaneen paikalle.

»Otatko viskiä vai keitetäänkö kahvit?» hän kysyi hiljaisuuden rikkoakseen.

Viski lämmittäisi, ja se maistuu vanhalta rakkaudelta, Katri ajatteli. Mutta...

»Juotiinko teillä aina saunakahvit?» hän kysyi.

»Aina», Pekka vastasi. »Äiti oli leiponut pullaa, ja oli sitten mahdottoman vaikea valita, ottaisiko lämmintä pullaa ja kylmää maitoa vai tekisikö pullamössöä kermakahviin.»

»Hmm», Katri ynähti. »Ja sitten soivat ehtookellot.»

»Ja lauantain toivotut levyt.»

»Oli puhdasta ja raikasta, ruutuliina pöydällä, posliinikupit, tuoksut, ihmisten lämpö. Arjen estetiikkaa, sellaista kulttuuriperintöä, mitä moni ei saa.»

»Sanoo koulutoimenjohtaja», Pekkaa nauratti.

»Hah-hah-haa, ruvetaanko sitä tilaamaan», Katri terästyi. »Koulutoimenjohtaja, fil.lis. Pyydän täsmällisyyttä titteleissä.»

»No, no, älä nyt käsiäsi nosta, kun ei ole hanskojakaan», Pekka sanoi ja tarttui Katria kädestä,

silitti sormia ja sanoi: »Ja on noin pieni pikkusormikin».

»Tee itte telemarkit», Katri sanoi ja veti hämmentyneenä kätensä pois.

Hänen oli ikävä sitä hullua, mitä heillä oli. Sitä, kun Pekka soitti hänen varpaillaan ukkonooaa tai toi hänelle lahjaksi napanöyhtäpallon, kun hän oli värittämässä silmäripsiään tai tekemässä jotain muuta äärettömän tärkeää. Ja hän muisti nauraneensa kuin vauva, jota mahasta kutitetaan, kun Pekka oli laskeutunut verkkareissaan keskelle olohuonetta kuin Kankkosen Veikko, levittänyt punttinsa ilmalennon aikana ja tehnyt telemarkit päälle.

»Viskiä vai kahvia?» Pekka kysyi.

»Viskiä», Katri vastasi. »Vanhan rakkauden kunniaksi.»

»Minkä vanhan?»

»Vanhemman kuin vanhin viski.»

»Muistatko ensimmäisen viskisi?»

»Luuletko, että unohtaisin!» Katri punastui. »Sen kuumen ja tuulisen päivän, kun me leikittiin, että Laakson mökki oli meidän - tai oikeastaanhan koko maailma oli meidän, ja se mökki ja pieni järvi oli meidän salainen piilopaikkamme. Ja me oltiin suuria olevinamme, kun oltiin vain pieniä ja onnellisia. »

»Sinä olit niin pieni ja onnellinen, että minä olin pakahtua hellyyteen. Ja minä rukoilin, että tuo lapsi sinun kasvoillasi ei koskaan kuolisi, ja että minä en koskaan sitä satuttaisi.»

»Minä istuin alasti laiturilla.»

»Ja uittit varpaitasi vedessä, loiskutit ja liikutit jalkojasi edestakaisin, tuijotit ties kuinka kauan niitä ja veteen syntyviä renkaita ja sanoit yhtäkkiä, että jalat on aika mukavat.»

»Se tuuli oli niin kuuma ja pehmeä, ettei koskaan ennen, se oli hienompi kuin silkki, pehmeämpi kuin iho, ja

se tuli minuun, hyväili minua ja minä halusin sitä ja sinua koko ajan, kaikkialle...»

»Ja minä sain sinut siinä laiturilla ja vedessä ja rannan veneessä, kun sinun tuoksusi sekoittui tervan tuoksuun...»

»Ja oli kirkkaana päivä ja ilta.»

»Illalla minä toin sinulle viskiä ja villapaidan ja sanoin, että ihan varovasti tämän ahnaan päivän päälle. Ihan varovasti.»

»Mutta minä siemaisin niin, että kurkkua ja rintaa poltti, ja se valui alas, vatsaan, ja alemmaksi, sinne, missä pulssi sykki – valtimo oli koko ajan ihan väärässä paikassa! Ja se maistui ihanalta.»

»Siitä lähtien sinä olet sanonut, että haluat elämän raakana ja viskin kuivana.»

Hiljaisuus laskeutui huoneeseen. Kumpikaan ei tahtonut rikkoa sitä. He melkein pidättelivät hengitystään. Tuli nuoli laiskasti puita ja Pekka näki vain Katrin profiilin, kun tämä tuijotti tulta. Nytkin Katri näytti pieneltä. Syliin otettavalta. Pekka nielaisi tyhjää ja nousi hakeakseen viskiä. Hän mietti, miksi hän ei enää osaa ottaa syliin. Hän tahtoisi kyllä, mutta ei osaa. Ehkä hän pelkää tulevansa torjutuksi. Mutta miksi Katrin piti muuttaa työhuoneeseensa nukkumaan. Ei se voinut siitä häämatkasta johtua – siitä, jota ei koskaan tehty. Kirottu typeruus! Pekka potkaisi lattialistaa. Hän, pikkuhauska mies, kompastui omaan nokkeluuteensa ja sukelsi suoran vartaloin tuhannen yön yksinäisyyteen.

Hän muisti sen päivän liiankin hyvin. Silloinkin oli ollut kesä. Heinäkuu tai jotain. Katri oli istunut takapihalla ottamassa aurinkoa, kun hän oli tullut töistä. Hän oli riisuutunut nopeasti, vetänyt shortsit jalkaansa ja kävellyt olutpullo kädessään takaovelle. Katri oli nostanut kätensä häikäisysuojaksi ja hymyillyt. Istunut viltillä kuin pieni

lapsi, säteilyt enemmän kuin aurinko salaperäistä oivallusta. Hän oli näyttänyt siltä, kuin olisi keksinyt jotakin nerokasta.

»Hei», se oli hihkaissut. Ojentanut aurinkovoidepulloa ja pyytänyt: »Hierotko tätä selkääni.»

Pekka muisti mutisseensa jotakin sotkeentuvista käsistä ja katuneensa samassa mutinaansa nähdessään hymyn sammuvan Katrin kasvoilta. Pilvi oli peittänyt auringon ja Katri oli kierähtänyt selälleen ja sulkenut silmänsä. Lähtenyt matkalle jonnekin kauas, kauemmas kuin kumpikaan heistä ehkä silloin ymmärsi.

Mutta Katri ei olisi ollut Katri, jos lapsi hänessä ei olisi kohta unohtanut. Kun Pekka vain oli istunut siinä eikä mennyt pois, Katri, ikuinen neliapilan etsijä, ihmeen odottaja, oli yrittänyt uudelleen: »Hei, me ollaan oltu naimisissa kohta 20 vuotta. Mentäiskö jonnekin kauas, jonnekin, jossa niin kuin Saima Harmajan runossa aaltojen hyväilyistä hiekka on väsynyt...»

Ja silloin se oli tullut tilaamatta. Hänen typeryytensä. Purjehtinut esteettä esiin, kun hän oli kysynyt: »Mitä varten!»

Katri oli lyhyhistynyt kuin luodin saaneena. Hän oli käpertynyt sikiöasentoon huovalleen, eikä noussut siitä pitkään aikaan. Illalla hän suihkussa käytyään vähin äänin oli vienyt vuodevaatteensa työhuoneen vierassänkyyn, mutissut jotakin luentoa varten lukemisesta, eikä enää ollut palannut hänen vierelleen.

He eivät koskaan puhuneet tapahtuneesta. Luotia ei poistettu, se koteloitui niin kuin kipu.

Pekka ei voinut tietää, ei edes aavistaa, mitä se oli. Sen hän vain tajusi, että jokin tie oli kuljettu, jokin matka tullut päähänsä, jokin korsi katkaissut kamelin selän. Mutta sitä hän ei käsittänyt, että miksi Katri muutti, mutta jäi. Meni pois, mutta pysyi luona. Kuinka tämä

huikea eroottinen nainen saattoi kuolettaa itsensä - vai oliko hänellä joku toinen...

Ei, sitä Pekka ei uskonut. Kaksoiselämään Katrasta ei olisi. Mutta mikä häntä saattoi satuttaa niin, että hän luopui huikeimmasta itsessään. Mikä leikkasi niin syvältä. No, yhtä hyvin hän saattoi ihmetellä itseään. Kuinka hän suostui viiden vuoden yksinäisyyteen ja purkautumaan unissaan. Nytkin halu hiipi nivusiin. Mutta hän halusi Katria, ei naista yleensä, ketä tahansa. »Ehkä minäkin olen oppinut odottamaan ihmettä», hän hymähti itseksensä.

»Kenelle sinä puhut, Jalolleko? Missä se muuten on», Katri huusi.

»Jalo!» Pekka hätkähti, mutta samassa keittiöstä päin kuului laiskaa rapsetta, kun koira lähti ääntä kohti. Sen bokserin naama oli kurtussa ja vähän lytyssä toiselta puolelta, se oli nukkunut kyljellään. Liian syvää unta koiranuneksi.

»Keittiön lattialla on taatusti taas kuivunutta kuolaa», Katri sanoi niin kuin lässyttäisi lapselle, ja Jalo heilutti hännäntynkää. »Koirat on typeriä», Katri nauroi ja rapsutti Jalon korvallista. Se osui hermonpäähän, koira jysähti vasemmalle kankulleen ja alkoi oikealla jalalla soittaa rokkia niin, että kirput lentelivät.

»Ei Jalossa ole kirppuja», Pekka sanoi niin kuin olisi arvannut Katrin ajatukset.

»Ei tietenkään. Se on nimensä mukainen rotunsa valioyksilö niin kuin isäntänsäkin. Ja te alattekin olla samannäköiset, naama kurtussa ja nahka löysällä, paitsi että Jalo on bokseri ja sulla on nuo iänikuiset tummansiniset pitkälahkeiset.»

»Mitäs pahaa näissä on», Pekka kysyi loukkaantuneena. »Nämä on hyvät ja lämpimät».

»Suorastaan hautomo», Katri viilsi. »Ja sinä kulutat ne ensin niin puhki, että pyllyys päivä paistaa ja kuu kumottaa ja kankusta kasvaa karvat läpi, ja sittenkin vielä pidät kouristuksenomaisesti kiinni, kun minä yritän viedä ne lumpuiksi.»

»Se on sama, kuin antaisit Jalon rankkurille», Pekka sanoi loukkaantuneena.

»Sinä olet liikaa katsonut Karvista ja Oskua», Katria nauratti. Jalo seurasi heitä innostuneesti katseellaan.

»Onko sitä viskiä?»

»On, on.»

»Mitenkähän tämä rakennustarkastaja on nämä ikkunat asentanut, kun kuukin näkyy kolmena, vaikka ei ole vielä ensimmäistäkään viskiä nautittu», Katri kysyi.

Pekka kurtisti kulmiaan ja kallisti päätään. Kolmena näki hänkin, mutta ei puhunut mitään, kun ei yhtäkkiä keksinyt selitystä. Katri kallisteli päätään ja sai kaksi kuuta kieppumaan yhden ympärillä niin kuin jonglööri. Jalo katseli pää kallellaan kahta kallistelijaa, jotka pylly pitkällä pyörittivät kaulojaan. Se luuli sitä uudeksi leikiksi ja haukahti innoissaan.

»Jalo!» Katri sähähti. »Hiljaa!»

Kuut katosivat.

Katri nosti lasin huulilleen. Nuotio oli hiipunut hiillokselle. Hän siemaisi suullisen, viski mutkitteli sisuksissa niin kuin kiertämään lähtenyt veri, kekäleet kihelmöivät ihon pinnassa. Tuntui hyvältä ja surulliselta, ja Katri pani lasinsa takan laidalle.

»Minä olen ihan pilalla», hän sanoi ja kietoutui syvemmälle sohvalta sieppaamaansa shaaliin.

Älä katoa, Pekka huomasi ääneti pyytävänsä. Älä mene pois, älä vetäydy maailmaan, jossa minua ei ole, älä jätä minua.